

εἰς τὰς δακτύλους τε κοχλίας, καὶ τὸν ἐφύλαττον. τὴν μάλιστα
 χαιρα, ὅ,περ δὲ τὴν εὐρον ἐπαύωτε, τὴν ἔκρυψεν ἐπι-
 μελῶς εἰς τὰ ἴσω τῶ ἱματίων τε. ἐν ᾧ τὰ ψαύματα χει-
 ρὸν ἰαζοῦσθαι, αὐτὸς κρυφᾶ ὑπὸ τῆς φύλακας, ἀγαθὴ
 τὴν μάχαιρά τε, καὶ κόπτει ἐκ νείων τὸν λαμόν τε ἕως,
 ὥστε τὸ ψαῦμα ἔγενε κινδυνώδεστρον ὑπὸ τὸ ἀ. μ' ὅλον τῶ-
 το ἰαζοῦσθαι παρτελῶς εἰς ζεῖς μιλῶας, καὶ εἶπε τὸν ἔφερον
 εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Βρυτοσίγας, ὅ,περ ἀπέθανε πρὸ δύω
 εἰρη.

Τίς ἦτον λειπὸν ἢ αἰτία τῆς παρφορευῆς τέτυ; βέ-
 βαια ἢ ἀσθένεια τε, καὶ ἢ δεισιδαιμονία τε. καὶ τοῖς δεισι-
 δαίμοσιν, ὅ,περ ὑπολύτως δὲ θέλει γὰ ὑπακύνει εἰς τὰς
 καλὰς διδασκαλίας, ἀλλὰ ἀρκεῖται τὰ δυσυχουῶ, πρὸ
 τὰ ὑπορίψου χάειν τῆς ἀληθείας τῆς ἐπιβλαβεῖς τῶν
 ἀπορίψεις.

Τ Μ Η Μ Α Ε΄.

Περὶ τῆς βαρύτητος τῆς σωμάτων.

§. 20. Πολλὰ πράγματα ὑπάρχειν εἰς τὴν
 φύσιν ἀκατάληπτα εἰς τὸν νῦν μας, ὅμως ἀρέ-
 πει γὰ πισδῶμεν εἰς τὴν ὑπαρξίντων. διό-
 τι ἢ ἀνατίρητος πείρα μᾶς πληροφορεῖ πε-
 ρὶ τῆς. τέτοια πράγματα ὀνομάζονται μυσή-
 ρια τῆς φύσεως. μεταξὺ τῆς ἄλλων ἀνή-
 κει ἐνταῦθα, καὶ ἢ βαρύτης, ὅ,που ἀδρατη-
 ρῶμεν εἰς ὅλα τὰ ἐν τῇ γῆ σώματα. ἔστι
 δὲ ἢ κλίσις, ἢ σπεδὴ τῶν σωμάτων
 τὰ γὰ κινῶνται περὶ τὸ κέντρον τῆς
 γῆς. Ἰξοῦμεν, ὅτι κάθε σῶμα κινέμενον
 φυλάττει μίαν γραμμὴν διδιδυῖσεως. ὅταν ἀ-
 φίω εἴνα λίθον γὰ πέση ὑπὸ τὴν χεῖρά μου,
 πίπτει ποικιλοῦσως ἐπαύω εἰς τὴν γῆν, ὥστε
 ἢ γραμμὴ τῆς διδιδυῖσεως τε ἴσεται καὶ κάθε-
 τῶν

τον εἰς τὴν ὀπφαίειαν τῆς γῆς, ὁ ὄψιν ἔπως, ὡς δὲ κλίνει μᾶλλον μῆτε πρὸς τὰ δεξιά, μῆτε πρὸς τὰ ἀριστερά. ἐπάνω δὲ εἰς μίαν σφαῖραν, ὅποια εἶναι καὶ ἡ γῆ μας, ἴσεται καὶ κάθετον μόνον ἢ γραμμὴ ἢ διήκυσσα διὰ τὸ κέντρο τῆς. λάβετε σφαῖραν, καὶ πῆξάτε εἰς αὐτὴν βελόνην ὀρθοῦσαν ἔπως, ὡς εὐὰ μὴν ἀποκλίση, μῆτε εἰς τὰ δεξιά, μῆτε εἰς τὰ ἀριστερά, καὶ τῇ ὀπφοῖα κάμειτε τὴν μακροτέραν, καὶ τότε βλέπετε, ὅτι μακροτέρα γενοῦσα διήκει διὰ τὸ μέσου τῆς σφαίρας. καὶ τῆτον τὸν τρόπον ἴσεται π. χ. εἰς τὸ α. γῆμα ἢ ὀρθοῦσα γραμμὴ Γ Δ καὶ κάθετον ἐπάνω εἰς τὴν Α Β Δ Ε. αὐτὸ λοιπὸν αὐτὴν τὴν ὀρθοῦσαν γραμμὴν τὴν ἀρῶξωμην, διαβαίνει διὰ τὸ κέντρο Γ τῆς σφαίρας Α Β Δ Ε. τῆτο κρατεῖ, καθὼς τὸ βλέπετε ὀφθαλμοφανῶς, καὶ περὶ τῆς γραμμῆς Ο Ε, ὡς καὶ περὶ τῆς Λ Α, καὶ τῆς Μ Β. λοιπὸν ἐκ τῆτων δῆλον, ὅτι εἰς τὴν σφαῖραν ἴσεται καὶ κάθετον μόνον ἢ γραμμὴ, ἢ διερχομένη διὰ τὸ κέντρο τῆς. ὡς πρέπει καὶ ἡ γραμμὴ τῆς διῶδυσεως τῆς πιπτόντων σωμάτων εἰς τὴν γῆν εὐὰ διέρχεται διὰ τὸ κέντρο τῆς. διὰ τῆτο λέγουσιν οἱ φυσικοὶ, ὅτι ἡ βαρύτης τῆς σωμάτων εἶναι κλίσις αὐτῶν τῶν εὐὰ κινῶνται πρὸς τὸ κέντρο τῆς γῆς.

§. 21. Ἡ δύναμις τῆς βαρύτητος δείκνυται εἰς ὅλα τὰ σώματα, καὶ παντὲ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς γῆς μας, εἰς ὅποιον τόπον καὶ αὐτὸν ὀρεσκόμεθα, βλέπομεν ἐκεῖ ταύτην τὴν δύναμιν. διότι ἡ γῆ, καθὼς καὶ ἡ σελήνη, κινεῖται εἰς τὸ ἄσθημα τῶν ἔρανῶ. ὅθεν ὁ ἥλιος ἴσεται καὶ τὴν νύκτα ὡσαύτως εἰς τὸ ὕψος τῶν ἔρανῶ, ὡς καὶ τὴν ἡμέραν. ὅποιος λοιπὸν διακρίβει εἰς ἕκκινον τὸν τόπον τῆς σφαίρας τῆς γῆς μας, διὰ τὴν

τὸν ὁποῖον τῶρα σοχαζόμεθα, ὅτι κεῖται ὑπὸ
 τὰς πόδας μας, εἰς ἐκεῖνον φαίνεται ὁ ἥλιος
 παρόμοια ὑψηλᾶ εἰς τὸν ἕρανόν ὡς καὶ εἰς ἡ-
 μάς. καὶ αὐτὸς ρίψῃ ἐκεῖ εἰς τὰ αὐτὰ λίθον,
 πίπτει πάλιν ὁ λίθος ὀπίσω εἰς τὴν γῆν καὶ
 τὴν χαμμίῶν τῆς διδύσεως, ἥτις χωρεῖ ἔξω
 τῆ κέντρῳ τῆς γῆς. τὸ α΄. σχῆμα δείχνει τῆτο ἐ-
 ναργῶς. ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι ΑΒΔΕ φαί-
 ναι τὴν σφαῖραν τῆς γῆς, καὶ ὅτι ἡμεῖς δι-
 ερισκόμεθα ἐπάνω εἰς αὐτὴν καὶ τὸ Δ. ἄπο ἐ-
 κεῖ αὐτὸς ρίψωμεν εἰς τὸ ὕψος εἷνα λίθον πρὸς
 τὸ Γ, αὐτὸς πίπτει πάλιν εἰς τὴν γῆν, καὶ
 τὴν χαμμίῶν τῆς διδύσεως ΓΓ. ὅταν ἡμε-
 ρα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν εἰς τὸ Α, καὶ ρίπτωμεν
 εἰς τὸν αἶρα εἷνα σῶμα πρὸς τὸ Ι, αὐτὸ πίπτει
 εἰς τὴν γῆν, καὶ τὴν διδύσειν ΙΓ. εἰς τὸ Β
 γίνεται τῆτο ἄπο τὸ Μ πρὸς τὸ Γ, καὶ εἰς τὸ Ε
 ἄπο τὸ Ο εἰς τὸ Γ. ἴσως ἐδῶ ἀμφιβάλλετε λέ-
 γοντες, ἄπο τὸ Δ εἰς τὸ Γ ἢμπορεῖ να ρίφθῃ
 λίθος εἰς τὰ αὐτὰ, ἀλλ' ἐχὶ ἄπο τὸ Α εἰς τὸ
 Ι. ἐπειδὴ Α εἶναι ὑποκάτω ἡμῶν, καὶ τὸ Ι ἀκό-
 μη κατώτερον ἢ τὸ Α. ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία αὐ-
 τη προέρχεται ἄπο τὰς ψεύδεις μας ἐνοίας τοῦ
 ὑψηλοῦ καὶ τῆ χαμηλοῦ. ὑψηλὸς καλεῖται κυ-
 ρίως ὁ τόπος, ὅπου ἀπέχει ἄπο τὸ κέντρον τῆς
 γῆς πλεονέστερον, ἢ εἷνας ἄλλος. καὶ χαμη-
 λὸς, ὁ ἐγγύτερος τῆ κέντρῳ τῆς γῆς. ὅταν λοι-
 πὸν διερισκόμεθα εἰς τὴν ἀλλίω ἐπιφάνειαν τῆς
 σφαίρας τῆς γῆς εἰς τὸ Α, ὁ τόπος Ι εἶναι ὑψηλό-
 προς, παρὰ ὁ Α. ἐπειδὴ Ι ἀπέχει πλεονέστερον
 ἄπο τὸ κέντρον τῆς γῆς Γ. ὅθεν δυναμέθα καὶ τὸν
 αὐτὸν τρόπον να ρίψωμεν λίθον εἰς τὸ ὕψος ἄπο
 τὸ Α εἰς τὸ Ι, ὡς καὶ ἄπο τῆ Δ εἰς τὸ Γ. με-
 συτομία, ὅπου καὶ αὐτὸ ὄμην τῆς γῆς, βλέπομεν
 εἰς

εἰς τὸ ὕψος, καὶ τὰ σώματα πίπτουσιν ἐκεῖ ὡς
τὸ κέντρον τῆς γῆς. ἡ ἀμφιβολία μας ἐλαττω-
ται μάλλον, ὅταν ἐξδύρωμεν, ὅτι πολλάκις πε-
ρεῖπλάσαν τὴν γῆν, καὶ εὐρον, ὅτι ὅλα, ὅσα
εἶπομεν, ἐπικυροῖ ἡ πείρα.

§. 22. Δίδονται ἑξάφοροι κινήσεις τῆς ἀνθρώ-
πων, καὶ τῆς ζώων, ἀποτελέσματα τῆς βαρύτη-
τος. ἄς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ αὐτὰς. μόνον
πρέπει ἀκόμη νὰ σημειώσωμεν πρότερον, τί ση-
μαίνει τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος. ὑπὸ τὸτο
νοεῖται ἐκεῖνο τὸ σημεῖον καθενὸς σώματος, ὁ-
λόγυρα εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος
ἰσορροποῦσιν. Ἐὰν ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ τὸ σῶμα
δὲν πίπτει, ὅταν ὑποσπείζηται τὸ κέντρον τῆς
βαρύτητός τε. π. χ. ὅταν ἐρείδητε ἐπάνω εἰς τὸν
δάκτυλόνασας μίαν βακτηρίαν κατὰ τὸ μῆκος,
τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός της εἶναι ἐκεῖ, ὅπου τὴν
ὑποσπείζετε μετὰ τὸν δάκτυλόνασας. πρέπει ὁμως
τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος νὰ ἑκκεῖνηται ἀπὸ
τὸ κέντρον τῆς μεγέθους. κέντρον τῆς με-
γέθους λέγεται τὸ σημεῖον εἰς τὸ μέσον τῆς ἐ-
πιφανείας, δι' ἧς τὸ σῶμα διαιρεῖται εἰς δύο ἴ-
σα μέρη. ὅταν τὸ σῶμα σιωτίθῃται ἀπὸ μίαν
καὶ τῇ αὐτῇ ὕλῃ, καὶ ἔχη τὸ αὐτὸ πλάτος καὶ
πάχος, τότε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος εἶναι τὸ
αὐτὸ μετὰ τὸ κέντρον τῆς μεγέθους. Ἄς εἰπωμεν
τώρα ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς κινήσεων τῆς ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων. ὅτι τὰ ἀνθρώπου τὸ κέντρον τῆς
βαρύτητος δέσκειται εἰς τὸ ὑπογάστριον, μεταξὺ
τῆς ποδῶν. ὅθεν ὅταν στεκώμεθα καὶ εἰς τὰς δύο
πόδας, ἡ γραμμὴ τῆς διδύμωσσεως, ἡ ἀγομένη
ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, πίπτει μεταξὺ
τῆς δύο ποδῶν. ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπος λοιπὸν ἴ-
σταται ὀρθίος, δὲν ἢμπορεῖ νὰ σηκώσῃ κατὰ

πόδα. αὐθιγὴ νὰ κινηθῆ, καὶ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ
 τὸν δεξιὸν πόδα, πρέπει νὰ κλίνη τὸ σώ-
 μά τε ὀλίγον πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ἵνα νὰ
 ἔλθῃ ἡ γραμμὴ τῆς διδύσεως εἰς τὸν ἀριστε-
 ρὸν πόδα, καὶ τότε διώεται νὰ σηκώσῃ τὸν δε-
 ξιόν. ὅταν ὁ αὐθιγὸς βασιζῆ φορτίου ἐπὶ αὐ-
 εἰς τὰς ὤμους, πρέπει νὰ κλίνη τὸ σώμα του
 πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἵνα νὰ σωβρῶνται πλη-
 σίον αἱ γραμμαὶ τῆς διδύσεως τὰ φορτία,
 καὶ τὰ ἴδια σώματός τε. ὅταν ἀναβαίῃ ἀπάντες
 καὶ κρημνώδες ὄρος, πρέπει νὰ κλίνη ὡσαύτως
 τὸ σώμα τε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἵνα νὰ διατηρῆ-
 ται ἡ ἄπο τὰ κέντρα τῆς βαρύτητος ἀχθεῖσα
 γραμμὴ τῆς διδύσεως εἰς τὴν βάσιν μεταξύ
 τῶν ποδῶν. αὐθιγὴ νὰ πηδῶμεν τὸ σώ-
 μά μας τελείως ἀκαμπτον καὶ ὀρθιον, ἡ γραμ-
 μὴ τῆς διδύσεως ἐξήγετο, καὶ ἐπιπτεν ἔξω
 ἄπο τὰς πτέρνας μας, ἢ ἔξω ἄπο τὴν βάσιν,
 καὶ τότε βέβαια ἐπίπτομεν κάτω εἰς τὰ ὀπίσθεν.
 ἵνα τῆτο ὅταν καταβαίνωμεν τὸ βουνόν, κλινόμεν
 τὸ σώμα μας εἰς τὰ ὀπίσθεν, ἵνα νὰ διασώζῃται
 μεταξύ τῶν ποδῶν μας ἡ γραμμὴ τῆς διδύ-
 σεως ἐντὸς τῆς βάσεως. διότι ἀλλέως αὐτὴ ἡ
 γραμμὴ δέσκετο ἐπέκεινα τῶν δακτύλων τῶν
 ποδῶν μας, καὶ τότε ἐπίπτομεν κάτω βέβαια πρὸς
 τὰ ἔμπροσθεν. ὅταν αὐθιγὴ νὰ πηδῶ-
 μεν, πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὸ νὰ διατηρῶ-
 μεν τὴν γραμμὴν τῆς διδύσεως τῆς βαρύτη-
 τος εἰς τὴν βάσιν μεταξύ τῶν ποδῶν, ἢ τὴν ἐλά-
 χιστον, νὰ ἀφίνωμεν τῆτο τὸ σημεῖον τῆς βαρύ-
 τητος νὰ ἐρείδῃται εἰς τὸν ἑνα πόδα. ἐκ τῆς
 δυνάμεθα νὰ ἀπαυξώμεν ἀκόμη καὶ ἄλλα πε-
 ριασώτερα εἶδη κινήσεως. π. χ. ἄπο τὸ σκα-
 μνὶ, ὅπως καθήμεθα, δεῖν ἢ μπορῶμεν κατ' ἐδέ-
 να

να τρόπον να σηκωθῶμεν, αὐ δὲν σύρωμεν εἰς τὰ ὀπίσω τὰς πόδας, καὶ δὲν κινήσωμεν τὸ σῶμά μας εἰς τὰ ἔμπροσθεν. διότι ἡ γραμμὴ τῆς διδύσεως πρέπει νὰ ἔλθῃ ἅπτε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος εἰς τὸν πόδα, μήτε ἢμπορεῖ τις νὰς νὰ ἀνάσῃ ὀρθίος, αὐ εἰς ἄποσημα $3\frac{1}{2}$ ποδῶν βάλῃ τὴν κεφαλὴν περὶ τὸν τοῖχον, καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὰς ὤμους. διότι τότε ἡ γραμμὴ τῆς διδύσεως πίπτει ἔκτος τῆς βάσεως τοῦ σώματός μας, τῆς δεισκομῆς μεταξύ τῶν ποδῶν. ἐδῶ δέεισκον λοιπὸν οἱ ζωγράφοι καὶ ἀγαλματοποιοὶ ἐσιώδεις κανόνας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τηρῶσιν, ὅταν κατασκευάζεν τὰ τεχνουργήματα των. ὅταν ὁ ἀγαλματοποιὸς θέλῃ νὰ ἀδραστήσῃ ἔτω τὸ ἀγαλμα, ὅ,πε σηκώνει εἰς τὰ ἄνω τὸν δεξιὸν πόδα, ὥστε ἡ γραμμὴ τῆς διδύσεως τῆς βαρύτητος νὰ πίπτῃ εἰς τὸν τῶτον τὸν ἴδιον πόδα, ἕτος δίδει τότε εἰς αὐτὸ μίαν παντάπασι ὠρεῖ φύτιν, καὶ ἀδυῖατον θέσιν καὶ στάσιν.

§. 23 Ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ ἵππύειν. ὅταν ἔφιπποι ἀναβαίνωμεν εἰς βυθὸν, κλίνωμεν τὸ σῶμά μας εἰς τὰ ἔμπροσθεν. ὅταν δὲ ἔτω καταβαίνωμεν, εἰς τὰ ὀπίσω. τῆτο γίνεται, διὰ νὰ διατηρῆται ἡ κοινὴ γραμμὴ τῆς διδύσεως τῆ ἵππου, καὶ τῆ ἵππέως ἐντὸς τῆς βάσεως τῆ ἵππου. διότι ἀλλῶως κρημνίζεται ὁ ἵππος εὐκόλα. ὅθεν καὶ οἱ πλείστοι κανόνες τῆς ἵπποδευτικῆς θρεῖδονται εἰς τὸν λόγον τῆς βαρύτητος τῆ ἵππου σώματος.

Χρῆ-

Χρήσις κατὰ τῆς δεισιδαιμομίας.

§. 24. Εἰς τὰ φαινόμενα, ὅ,πῃ προέρχονται ὑπὸ τῆς βαρύτητος τῆς σωμάτων, συναρθεμῶ μὲ τὰ ἄλλα καὶ τὸ παίειν τῆς γῆς τῶ μεταλλικῶ, ἢ μαγικῶ ραβδίῳ, τὰ ὁποῖα πολλοὶ καὶ ὀπίσημοι, καὶ ἄσημοι ἔχον σφαλερὰν εὐνοίαν. τὸ ραβδίον αὐτὸ εἶναι κλωνάρι μὲ δύο κλάδους ἀπ' ἀλλήλων ἰσαμήκεις, τὸ ὁποῖον ὑποκόπτουσιν ὑπὸ κόρυλον (λεπτοκαρυκῶ) οἱ δεισιδαίμονες εἰς εἴα διωρισμῶν καιρὸν καὶ ὥραν, ψιθυρίζοντες λέξεις τινάς, καὶ τὸ ὁποῖον παῖον τῆς γῆς, λέγουσιν, ὅτι ἀνακαλύπτει ὅλα τὰ κεκρυμμένα πράγματα, καὶ μάλις τὰς κατακεχωμῶν (παραχωμῶν) θησαυρῶν. ἂν τὸ κλωνάρι τὰ κόρυλον ἔχη δύο ὠδραβλάσας (ὠδραβλασάεια), τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς δειδρῶν ὀνομάζουσιν δίκρανον, ὑποκόπτεται τὸ ραβδίον ἐπάνω ὑπὸ τὸ σημεῖον, ὅ,πῃ ἐβλάσῃσιν αἱ ὠδραβλάσαι· καὶ ἂν τὸ δίκρανον ἐβλάσῃσιν, καὶ κλίνῃ περὶ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἡλίου, λέγουσιν ὅτι τὸ κλωνάρι εἶναι μάλλον εὐχρηστον, καὶ ἐνεργητικόν. λέγουσιν ὅμως, ὅτι καὶ τὸ δίκρανον καὶ ἄλλαι ξύλοι ἀρμόζουσιν εἰς τῆτο. καὶ ὄχι μόνον τῆτο, ἀλλὰ μερικοὶ τὸ κατασκευάζουσιν καὶ ὑπὸ μῖτον (σύρμα), χάρτιν, καὶ ὅσα ἰχθύων, οἱ ἀνόητοι θησαυρωρύχοι ὑποφαίνονται, ὅτι πρέπει νὰ κοπῆ τῆ παραμονῇ τῆς Γωάννης νυκτὸς μεταξύ 11 καὶ 12 ὥρῶν μὲ μίαν προσλαλίαν εἰς τὸν κλώνον ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος. ὁ δεισιδαίμων ἐξορκίζει τὸ κλωνάρι, ὅ,πῃ μέλλει νὰ ὑποκοπῆ, ἔτω. χαῖρε ἀγενεὲς κλωνάρι! μετὰ Θεῶν τῶ πατρὸς ἐγὼ σὲ ζητῶ. μετὰ Θεῶν τῶ υἱῶ

Fisica popol.

F

σέ

σὲ εὐρίσκω. μὲ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τῷ Θεῷ τῷ ἁγίῳ πνεύματι σὲ κόπτω. σὲ ἐξορκίζω, ραβδίον καὶ βλασφάρκι! εἰς τὴν δύναμιν τῷ ὑψίστῳ, διὰ τὸ μοι δεῖξῃς, ὅτι σοὶ ἐπιτάξω, καὶ τῷ τόσῳ βέβαια καὶ ἀληθῶς, τόσον καθαρῶς καὶ ἐναργῶς, καθῶς ἡ Μαρία, ἡ μήτηρ τῷ Θεῷ ἦτον καθαρὰ παρθένος, ὅτε ἐγέννησε τὸν κύριόν μας Ἰησοῦν εἰς τὸ ὄνομα τῷ Θεῷ τῷ πατρὶ, καὶ τῷ υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, ἀμήν. Ἄυτη ἡ ἄθεος προσλαλία πρὸς τὸν ἄψυχον κλῶνα ἀδρασαίνει τὴν βδελυκτικὴν κατάχρησιν τῆς θεῆς ὀνόματος, ἧς τὴν ὁποῖαν κάθε συνετὸς πρέπει νὰ φείτῃ. ἡ θεωρία τῆς ποιαύτης αἰχρᾶς πράξεως ἅς μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ πράγματα, βεβηλῶντα τὸ ὄνομα τῷ Θεῷ, ἐνοπξίζομεν ἕσπον τινὰ τὸ μέγα ἀμάρτημα, εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται ὑπόθετοι οἱ ὑπὸ βεβηλῶντες τὸ θεῖον ὄνομα!

Τὸ τοιαῦτον ραβδίον λοιπὸν κατ' αὐτὰς ἔχει τὴν δύναμιν τῷ νὰ ἀποκαλύπτῃ καὶ τὴν ὀπίθυμίαν τῷ αὐτῷ βασάζοντος φλέβας χαλκῆς, κατορωρυγμῶς θησαυρῶν, φονεῖς, καὶ κλέπτας. λέγουσιν, ὅτι παιόμενον τότε μάλλον δὲ λαυθάει, ὅταν, ἐν ᾧ τὸ μεταχειρίζονται, προσδύχωνται ἀπὸ τὸ ἀ. κεφάλαιον τῷ Ἰωάννῃ, τὸ ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἢ τὴν ἀξιοκρίαν τῷ 23 ψαλμῷ. ἡ ράβδος σου, καὶ ἡ βακτηρία σου αὐταί με παρεκάλῃσαν.

Ἡ ἀλογία ταύτης τῆς πράξεως εἶναι πρόδηλος. διότι αὐτοὶ δὲ δύνασται νὰ ἀναφέρων κάμμιναν ἀξιοπίστον ἰσορίαν, ὅτι ἕξ τῷ μαγικῷ

ρά-

ράβδις ἔγεινε ποτὲ τοιῶτόν τι. ὅλαι αἱ ᾤοντο
 ὅτι ἰσορῆαι ὑποβλέπεσιν εἰς τὸ νὰ πλανήσων
 τὰς ἀνθρώπους. οἱ μεταλλικοί γνωρίζουν, ὅτι τὸ
 ράβδιον, ὅσάκις τὸ ἐμεταχειρίσθησαν εἰς ἀνακά-
 λυψιν μετάλλων, τὰς ἠπάτισε, καὶ τοῖς ἐπροξέ-
 νησε μάταιον κόπον καὶ δαπάνην.

Μερικοὶ ἄπο ἐκείνης, ὅ,πῃ δὲν ὑποδίδουν εἰς
 τὸ μαγικὸν ράβδιον ἄλλο τίποτε, ᾤοντο δὲ τὴν δύ-
 ναμιν τῆ νὰ ἀποκαλύπτῃ φλέβας μετάλλων, καὶ
 κατορυγμύρας θησαυρῆς, νομίζον τὰς ἐνερ-
 γείας τῆ φυσικωτάτας. διότι λέγουσιν, ὡς ἡ μα-
 γικὴ βελόνη σρέφεται, ὅταν πλησιάζῃ εἰς
 αὐτὴν σίδηρος, ἕως ἔχει καὶ ὁ κόρυλος φυσι-
 κλῶ τινὰ δύναμιν τῆ νὰ κλίνῃ εἰς τὰ μέταλλα,
 καὶ παίων τὴν γλῶσσοὺς δείχνει, πῶς αὐτὰ κεῖνται
 ἐν τῇ γῆ. ἀλλὰ τὸ λεγόμενον ἐναντιῆται προ-
 φανῶς εἰς τὴν πείραν. διότι τὸ μαγικὸν ρά-
 βδιον παῖει καὶ ἐν τόποις, ὅ,πῃ δὲν δεῖσκονταὶ
 παντελῶς μέταλλα.

Ἐνας ἐπίσημος ἀνὴρ δι᾽ ἰσχυρίζετο ποτὲ ρητῶς
 πρὸς ἐμὲ, ὅτι ἡ μαγικὴ ράβδος βέβαια ἔχει
 φυσικὴν δύναμιν τῆ νὰ κλίνῃ εἰς τὰ μέταλλα.
 αὐτὸς ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε τόσῳ ἀδίσακτον πλη-
 ροφορίαν ᾤοντο ὅτι, ὡς ὑπεχέθη νὰ εὕρῃ ἄρα
 τῆς ράβδος τὸν τόπον, ὅ,πῃ ἐγὼ κρύψω εἰς
 τὸν οἶκόν μου ἀργύριον, καὶ ἀργυρᾶ πράγματα.
 ἄρα νὰ τὸν πληροφορήσω ἄρα τὸ ἀδύνατον τοῦ
 πράγματος, διωρίσαμεν ρητῶς ἡμέραν, ὅτε ἔ-
 σπερε νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν. ἐκείνῃ τὴν ἡμέ-
 ραν ἔκρυφα ἐγὼ ὅλα, ὅσα ἀργυρᾶ εἶχον, καὶ
 χρήματα εἰς τόπον τῆ οἴκου μου, τὸν ὁποῖον καὶ
 τὴν γνώμην μου, κατ' ἐδούρα ἔσπον δὲν ἐνδέχε-
 τὸ νὰ τὸν νομίση, ὅτι ᾤοντο ἔχει ἐν ἑαυτῇ θη-
 σαυρὸν κεκρυμμένον. ὁ ἀνὴρ ἐπαρρησιάζετο μὲ

πρόσωπον, ὅ,πε εἰδειχεν τὴν πεποίθησιν εἰς τὸ
 ἀλάττωσον τῆς ράβδου καὶ ἐγὼ τὸν φερέ-
 ρον εἰς ὅλα τὰ οἰκήματα, καὶ κοιτῆρας τῆ οἴκου
 μα, καὶ παντὲ ἔκαμνε πειράματα μετὰ τὴν ρά-
 βδον τε. ἀλλ' ἔπαιε πάντοτε εἰς μάτην. ἐγὼ ἔ-
 πατήρην σαφῶς, ὅτι ἔπαιε μετὰ τὴν ράβδον
 καὶ τὸν τόπον, ὅπε ἐνόμιζε πῶς ἐκρύπτοντο τὰ
 πράγματα μετὰ. ἐπειδὴ ὅλα τὰ πειράματά τε ἔ-
 γειναν εἰς μάτην, καὶ ἐγὼ πλούταϊον τῶ εἰδείξα
 τὸν θησαυρὸν, τὸν ὅποιον παρέδραμε συχνά,
 καὶ βασάζων τὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἔπε-
 πειε νὰ μάθῃ εἰς ἰδίαν τε καταχυύλω, ὅτι ἡ
 μαγικὴ ράβδος σερεῖται τῆς φυσικῆς δυνάμεως
 τῆ νὰ ἀνακαλύπτῃ μέταλλα, παίεσα τὴν γῆν.
 Ὁ λόγος τῆ παίεσαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς ράβδου
 πρέπειε νὰ ζητηθῇ μόνον εἰς τὴν ἐλασικότητα,
 καὶ βαρύτητα τῆς. ὅποιος δοκιμάζει μετὰ αὐτὴν,
 εὐλόγητος ὢν ἀπολήψων, καὶ κλίσεως φερέ τὰ
 τεράσια, δὲκολώτατα πληροφορεῖται. καὶ τὴν ἐ-
 πιταγὴν τῆ μετὰ τὴν τοιαύτην ράβδον μαυτῶον-
 τος, πρέπειε (ὅ,πε νὰ παίεσῃ ἡ ράβδος) νὰ θλί-
 ψῃ τινὰς σερεῖ τῆς βραχίονάσ τε εἰς τὸ σῆθος,
 νὰ κρατῇ τὰς χεῖράσ τε μακρὰ ἀπὸ τὸ σῶμα,
 καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν μετὰ τὰς χεῖρας ἔτως, ὥστε
 οἱ δύο μεγάλοι δάκτυλοι τῶ δύο χειρῶν νὰ
 ἐγγίξωσι, καὶ προσκρέωσι πρὸς ἀλλήλας καὶ εἰς
 τὰ δύο πέρατα. ὅταν λοιπὸν μετὰ τοιαύτον ἔσπον
 τὴν σρέψῃ ὁ ταύτην κρατῆν, ὅ,πε νὰ δώσῃ εἰς
 αὐτὴν καθετὸν διόρθωσιν, ὅ,πε ταύτης τῆς
 σροφῆς μεταβάλλεται κατὰ τι τὸ χῆμά τῆς. ὅ-
 θεν ὅ,πε τὴν ἐλασικότητά τῆς ἀναδράζει νὰ ἀπο-
 κατασταθῇ πάλιν εἰς τὸ πρότερον χῆμα, καὶ λοι-
 πὸν ἀγωνίζεται νὰ κινήθῃ εἰς τὰ κάτω. οὕτως
 ὡς εὐγῆ ἀπὸ τὴν καθετὸν διόρθωσίν τῆς.

εἰρ

ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ ἢ βαρύτης τῆς, ὡς πίπτει καὶ φυσικώτατον λόγον εἰς τὴν γλῶσσο, καὶ αὐτὴ ἐκεῖ δέσσηται βαλαῦτιον μὲ χρήματα, πρέπει νὰ παύσῃ ἐπ' αὐτό· ἀλλὰ τῆτο γίνεται, καὶ αὐτὴ βασιάζεται καὶ ἐπαύω εἰς ἄλλα πράγματα. ἐν θυτομία παύει πάντοτε ἐπαύω εἰς ὁποιαοῦν πράγματα καὶ αὐτὴ βασιάζεται. τὰ μυῖα, ἢ τὰ κρεατώδη μέρη τῆς χειρῶν μας, καὶ βραχιόνων ὁμοίως ὑποφέρουν τὴν μεγάλην θλίψιν. ὅθεν ὑφίσταται ἡ ἐνεργεία τῶν, καὶ ἐκ τῆς ἐπομῆς ἢ ῥάβδος φερέται εἰς τὰς χεῖράς μας ἕτω βιαίως, ὡς ὁμοίως νὰ ἐμποδίσωμεν τὰς κινήσεις τῆς. ἄρα τὸ κτύπημα τῆς ῥάβδος, ἢ τὸ παύειν τὴν γλῶσσο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐλασικότητάς τῆς, καὶ βαρύτητα, καὶ ἀπὸ τὸν ἀσυνήθη τὴν βασιάζεσθαι ῥόπον· ὅθεν ἀλόγως πιστεύουσιν εἰς τὴν δυνάμιν τῆς τὴν ῥηθεῖσαν.

Ἡ ἰσορροπία, τὴν ὁποῖαν διηγείται ὁ βασιλικὸς Γαλλικὸς κηδεμὼν τῆς κρημῆς τῆς Λαγδένης, Βιργινάιος, περὶ τινος Ἰακώβου Ἀύμαρ, ὁ ὁποῖος περὶ τὸ τέλος τῆς 17. αἰῶνος ἐδίωξε ἀπὸ τῆς μαγικῆς ῥάβδος τρεῖς φονεῖς 45 μίλια μακρὰ εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ 30 μίλια εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἶτα τῶν τὸν εὔρε τῆς ἀληθείας, ἕως, ὡς μὲ τὴν ῥάβδον τῆς εἰδείξε τὰς κλίνας, ὅπου ἔκειντο οἱ φονεῖς, τὰς τραπεζὰς, ἐφ' ὧν εἰδείπουν, τὰς σκάμνας, ἐφ' ὧν ἐκάθιστο, καὶ τὰ ἀγγεῖα, ὧν ἤσαντο, περιέχει τὸσας πολλαῖς ἀτυπίας, ὡς ὁ διδῶν πίσιν εἰς αὐτὴν πράττει καὶ τὴν ὀρθὴν λόγον· καὶ ἡ ἐκβασίς εἰδείξον ἰκανῶς, ὅτι ὁ Ἀύμαρ ἦτον ἀπατεῶν. καὶ πρέπει ἄρα δικαίως νὰ καταγελασθῇ τῆς κρημῆς ἢ δὴ θεία, ὅ,τι φερέτερον πάντες μὲ ἐκεῖνον τὸν μωρὸν, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐμελλον νὰ εὔρεν τὰς

φονεῖς, δυνάμει τῆς μαγικῆς τῆς ράβδος· καὶ τὰ πειράματα, ὅ,πῃ ἔκαμε μὲν τὸ μετὰ τὴν ράβδον τῆς, τὸν κατήχουσα. διότι ἀπέβησαν ἔτι κακῶς, ὡς ἐλάγκάθη δὲ τὴν ἀφροσύνην τῆς ἀναχωρήσει ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἠχούθη καὶ κάποιος Ζεϊδλέρος, ὅταν ποτὲ διιχνεύετο ἐναντίον τῆς φημὸς φιλοσόφου Θωμασίας, ὅτι, μὲν ἐγράφοντο εἰς χάρτιν τὰ ὀνόματα τῆς Πάπα, τῆς Λαθέρης, καὶ τῆς Καλβίνης, αὐτὸς ἐδύνατο νὰ εὖρη μὲν τὴν μαγικὴν ράβδον τὸ γραμματεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγράφη τὸ ὄνομα τῆς Λαθέρης. ὁ Ζεϊδλέρος ἔλαβε μὲν τότε ἀπόπειραν πολλάκις, ὁμῶς ἐδέποτε ἀπέβη κατ' εὖχην τὸ πρᾶγμα, καὶ τελούταιον ἐλάγκάθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ μαγικὴ ράβδος τὸν ἠπάτησε.

Διηγῆσις.

Ἐῖτας μεταλλικὸς πανέργος ἀπατιῶν, φέρων ἐμὲ μαγικὴν ράβδον, ἐφιλιώθη εἰς τὸ καπηλεῖον μετὰ τὸν ἕν πλεσίς τι τοῦ γεωργῆ. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀρχισεν ὁ μεταλλικὸς νὰ ὁμιλῇ μὲν αὐτὸν περὶ ἀνακαλύψεως θησαυρῶν, βεβαίων, ὅτι δὲ τῆς ράβδος τῆς ἀνεκάλυψεν ἤδη θησαυροὺς θησαυροὺς καὶ οἰομάζων καὶ εἶνα τόπον πρὸ τῆς χωρῆς, ὅπῃ ἐκρύπτετο μέγας θησαυρὸς. ὁ γεωργὸς ἐνόμισεν ὡς ἀληθεῖς τὰς λόγους τῆς πανέργου μεταλλικῆς, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ ὑπάγῃ ὁμῆ μετὰ αὐτὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ νὰ πάσῃ ἐκεῖ τὴν γῆν μετὰ τὴν μαγικὴν ράβδον. ὁ μεταλλικὸς συγκατένευσε εἰς τὴν ἀπατιῶν. ὅταν ἐφθάσαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ γεωργὸς εἶδε μὲν μέγαλλεω τῆς ἐκπληξῆς τὴν ράβδον τοῦ μεταλλικῆς πάισαν τὴν γῆν μερικῶς φραγῆς ὑπερὸν τὴν ἔλαβεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ τὴν ἐβάσασεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς, καθὼς ἠδέλησεν ὁ μεταλλικὸς. ἡ ράβδος ἔπαυε, καὶ δὲν ἐχρημάζετο ἄλλοτε εἰς τὸ νὰ τὸν πληροφορήσῃ, ὅτι

ἐκεῖ

ἐκεῖ εἰς τὴν γλῶττάν ἐκρύπτετο ὄπισθιμος θησαυρός. μετὰ τὸ
 ὑπέσφρασαν εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ὁ γεωργὸς ἐφορῶσαζε νὰ
 δώσῃν εἰς τὸν μεταλλικὸν φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀφθόνως, ἐλπί-
 ζων δι' αὐτὴν τὴν ἀπόκτησιν μεγάλου θησαυροῦ· καὶ αὐτό-
 μοτος ὧν παρεκάλει τὸν μεταλλικὸν ὀπιμότως νὰ δειῖται μίαν
 ὥραν, ὅτε ἠδελὸν γὰρ σκάψεν, ὅθεν νὰ εὐγάλην τὸν θησαυ-
 ρόν. ὁ μεταλλικὸς ἀπεκείθη, ὅτι τὸν δυνάταται νὰ γῆ
 εὐθὺς τὴν ἐρχομένην νύκτα, ἀν' ἴσως πείσωνται τὰ χη-
 ματα, ὅ,τι ἐφορεῖται νὰ ἔχεν ὅθεν τὴν ἄρσιν τῆ θησαυροῦ.
 ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς (εἶπεν αὐτὸς) καὶ ὅθεν τὴν πτωχίαν
 με δεῦ ἔγενεα ἕως τῶρα πλέσιος ὅθεν τῆς μαγικῆς με ράβ-
 δος· τὰ ἰσόγεια πνύματα ἐπιζέπῃσι τότε νὰ ἀρθῇ ὁ θη-
 σαυρὸς ἕως χωρὶς δυσκολίας, ὅταν μάθῃν, ὅτι ἔχω εἰς
 τὴν πῆραν με 50 θαλήρας· ἀν' ὅμως καταλάβῃν, ὅτι ἔχω
 ὀλιγοτέρη ἀπὸ 50, ἢ παντελῶς τίποτε, τὸν μετακινῶσι
 βαδύτερον εἰς τὴν γλῶττάν, ἀν' καὶ νομίζῃ ἐκεῖνος, ὅ,τι σκά-
 πται, ὅτι τὸν ἔχει εἰς χεῖράς τε ἤδη. ὁ γεωργὸς ἀπατη-
 θεὶς ἀπὸ τὴν ἐλπίδα καὶ δεισιδαιμονίαν, ὑπεχέθη εἰς τὸν
 πλαιῖον μεταλλικὸν, ὅτι μέλλει νὰ φέρῃ εὐθὺς ἀπὸ τὸν οἰ-
 κόν τε τῆς 50 θαλήρας, καὶ νὰ τῆς ἐγχειρίσῃ εἰς αὐτὸν εἰς
 ἄρσιν τῆ θησαυροῦ· καὶ τῶ ὄντι ἐπορεύθη εὐθὺς, καὶ εἰς ὀ-
 λίγη λεπτὰ ἐπαρῆδων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τοὺς ζητηθέν-
 τας 50 θαλήρας. λοιπὸν συμφωνῆσι νὰ ὑπάγῃν εἰς ἐκεῖνον
 τὸν τόπον τὸ μεσοῦκτιον, καὶ νὰ ἀρχίσωσι νὰ σκάπτῃν
 εὐθὺς ὡς ἀκμαθῇ ἢ 1 β. ὥρα. ἀφ' ἧς ἐπιον ἀκόμη κοροπτε-
 ρα μερικὰ ποτήρια πνύματος οἴνου διὰ τὸ μέγα ψύχος,
 ἀφῆσαν τὸ καπηλεῖον εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν· καὶ ὡς ἠ-
 κμαθῆσαν 1 β. ὥρα, ἤρξαντο νὰ σκάπτῃν τὴν παρωμένην
 γλῶττάν με σιδηρᾶς δικέλλας. ὅταν ἐφθασαν εἰς χαλαρὸν ἔ-
 δαφος, ἠρώτησεν ὁ μεταλλικὸς ἐκ δαυτέρου τὴν ράβδον του,
 ἥτις, καθὼς ἔλεγε, τῶ ἀπεκείθη, ὅτι ὁ θησαυρὸς εὐεί-
 σκετο ἀκόμη εὐὰ πόδα βαδύτερον. μετὰ τὸν δόλον εὐὸς ἐμ-
 πείρου ἀπατιῶτος. ἐδηλοποιῶσεν εἰς τὸν γεωργόν, ὅτι δεῦ
 ἐσυγχωρεῖται νὰ ἦται παρὼν αὐτὸς ὡς ἀμύπητος, ὅταν ἤρη-
 ται ὁ θησαυρὸς· ὅθεν ἐφορεῖται νὰ σταθῇ ὑποκάτω εἰς τὸ
 δένδρον, ὅ,τι εὐείσκειτο μακρὰ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ νὰ μὴ πλη-
 σιάσῃ εἰς αὐτὸν κοροπτερά, κορὸ τῆ νὰ τὸν καλέσῃ· μάλι-
 στα τῶ παρήγγειλε νὰ μὴ παρμείσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του·
 διότι ἀλλίως τὰ πνύματα τῆ σιωπῆσειβον τὸν λαμόν, καὶ

τὴς πόδας. ὁ γεωργὸς ἦλθεν ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ ζήμεν
 ὑπεπέγη εἰς τὸ πρὸς αὐτὸ τὰ μάγυ. ἀφ' ἧ ἑσάθη ὥρας τια
 τὰς ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ διὰ τὸ μέγα ψύχος δὲ ἰδιώτα
 τὰ ὑποφέρειν πειροσώτερον, ἐβόησε πολλάκις πρὸς τὸν μεταλ-
 λικόν, ἀλλ' εἰς μάτῳ ἀπόκεισιν δὲ ἔλαβε καίμμια.
 πελοῦταῖον ἐτόλμησε γὰ τὸν ζήτησιν· ἀλλὰ δὲ τὸν εὖρε πε-
 δευά· διότι αὐτὸς ἐν τούτῳ ἔφυγε κρυφίως, λαβὼν τὰς 50
 δραχμὰς. τεναρκωμύες δὲ τὸ κρύος, καὶ δὲ τὴν σφο-
 δραὺ λύπῃ διὰ τὴν ἀπατηθεῖσαν ἐλπίδα τῆ, ὑπέσρεψεν
 εἰς τὸν οἶκον. θυμὸς καὶ ἀδημονία ἦσαν οἱ βασανισαίτη,
 δὲ τὰ ὅποια ἐβασανίζετο κατ' ἡμέραν· τὸ σῶμα καὶ ἡ
 ψυχὴ ἠτόπῃσαν τόσον πολλὰ διὰ τῆ, ὥς πειρέπεσαν εἰς
 ὄξειαν νόσον, δὲ τὴν ὅποιαν ἢ ἀπέθανον εἰς ὀλίγας ἡ-
 μέρας, δίλυκῶς παραφροσῶν, καὶ μακρῶς λαλῶν διὰ τὴν
 μαγικὴν ῥάβδον, ἀφῆσας μεγάλῳ λύπῃ εἰς τοὺς γοιῆς
 τῆ, ὥς μοιολητὴς ἡὸς τῶν ὄθεν τὰς ποιῆτικὰς ἀρίπει γὰ τοὺς
 θεωρῶμεν ὡς ἀγύρτας, ὅ, πῃ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς μόνον διὰ
 γὰ μᾶς πλατήσιν, καὶ ὅ, πῃ καταγιλῆν τὴν δὴθῆσά μας,
 ἀφ' ἧ λάβεν ἀπὸ ἡμᾶς μεικὰ χεῖματα.

§. 25. Ἄλλο φαινόμενον, τὸ ὅποῖον ὁ δεισι-
 δαίμων νομίζει θαῦμα, καὶ ὅ, πῃ ἐν μέρει τὸ
 ἐξηγῆμεν δὲ τῆς βαρύτητος, εἶναι ἡ ἐκχυσις τῆ
 αἵματος τῆ φονδύθῆτος σώματος. περὶ τῆ ἔ-
 σπερε να κείνωμεν κυρίως ἐν τῆ διδασκαλίᾳ
 περὶ τῆ σήψεως τῆ ἀνθρωπίνῃ σώματος. ἐπει-
 δὴ ὁμως δὲ ἔχω σκοπὸν να ὀμιλήσω περὶ τῆ
 τῆ ἰδίᾳ, λαβὼν ἐδῶ δίκαιαν ἀναφέρω ἐκείνῳ
 τὴν δεισιδαιμονίαν. εἰς τὰς παλαιὰς καιρὰς ἔ-
 πίσδον ὄχι μόνον κοινοὶ ἀνθρωποὶ, ἀλλὰ καὶ
 ἀξιωματικοὶ, καὶ κριταὶ, καὶ ἡγεμόνες, ὡς ἐν
 ἄλλοις καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὅτι τὸ σῶ-
 μα τῆ φονδύθῆτος ἀρχεται να ἐκχέῃ αἷμα,
 δὲθῆς ὡς φερθῆ συμμάτῃ ὁ φονδύς. οἱ δεισι-
 δαίμονες πρόγονοὶ μας ἐμεταχειρίζοντο τῆτο, ὡς
 μέσον τῆ δεισκειν τὸν ἀγνώστον φονέα. ὅταν

τινὰς ἐφονδύετο, καὶ οἱ κείται δὲν εὐρεσκον τὸν
 φοιῖα, ἔξ' ἀποσταγῆστων ἐφέρετο εἰς τὸ νεκρὸν
 σῶμα ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὑπώπτεόντο ἔξ' τὸν
 πλημμεληθῆντα φόνον. αὐὸ λοιπὸν τὸ νεκρὸν λεί-
 ψων ἀρχίζε νὰ χέη αἷμα, ἐνόμιζον τῆτο ἰ-
 κανὸν σημεῖον, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ φονδύς αὐτῆ.
 καὶ αὐὸ καὶ ἠρνεῖτο, τὸν ἐβίαζον μὲ κάθε τρόπον,
 ἔξ' νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔργον βασιανίζοντές τον.
 ἔξ' ταύτης πῆς δεισιδαίμονος συληθείας κατεδι-
 κάθησαν ἐκ ὀλίγοι ἀθῶοι εἰς θάνατον. διότι
 ἠναγκάθησαν ἔξ' τῆς σκληροτάτων βασιανῶν νὰ
 ὁμολογήσῃν ἐκεῖνο, ὅπε δὲν ἔκαμαν. Περὶ τὸ
 μῖσον τῆ ἰζ'. αἰῶνος ἐφονδύθη ἡ σύζυγος κῆδος
 Γελίε Μαλαβράκα δικάρχη, ἔσα ἐγγασρωμέ-
 νη. μῆ ἔξ' ἡμέρας διεφημίθη τὸ ἔργον. οἱ ἀ-
 νατόμοι ἀνέτεμον τῆν σραγαλωθεῖσαν γυναι-
 κα τῆν ἰδίαν ἡμέραν, ὅτε ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὑπέ-
 σρεψεν ἄπο μίαν ἀποδημίαν, ὁ ὁποῖος ἄθῶς
 ὡς ἠκασε τὸ φρικτὸν ἔργον, ἔσπασεν ἐκτὸς ἐαυ-
 τῆ ἄπο φρίκῃ εἰς τὸ οἶκημα, ὅπε ἐκεῖτο ἡ
 φοιδυθεῖσα σύζυγός τε ἐπὶ τραπεζῆς. ἀλλ' ὁποῖα
 δυσυχία τῆ πτωχῆ ἀνδρός! ἡ φοιδυθεῖσα ἠρξά-
 το, αὐτῆ παρόντος, νὰ ἐκχέη αἷμα ἄπο τῆς
 ῥίνας. ὅθεν ἐπέειθησαν ὅλοι, ὅτι αὐτὸς τῆν ἐ-
 φονδύσεν. ὁ ἀνὴρ ὤμνυε ἔξ' τῆν ἀθῶότητά τε,
 ἀρνεῖται ὅτι ἔκαμε τοῖστον αἰχρὸν ἔργον, καὶ
 ἐσπῆδαζε νὰ ἀπολογηθῆ μὲ τῆν ἀπισίαν τε.
 ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐλδιδερώσῃ
 ἄπο τὸ βασιανισῆριον. ὅπε φερθεῖς, καὶ μὴ δυ-
 νάμμος νὰ ὑποφέρῃ τῆς βασιανῆς, μὲ τῆς ὁ-
 ποῖας ἐβασανίζετο, ὡμολόγησε τὸ ἔργον. καὶ
 ἔξ' τῆτο, ἀποσταγῆ τῆν κειτῆ, τὸν ἐκρέμασαν καὶ
 ἀθῶον ὄντα. ὅθεν ἀρέπει νὰ ἀχαρισθῆ τῆ
 θεῖα προνοία, ὅτι οἱ κείται δὲν λογίζονται
 τί-

τίποτε πλέον τῆτο τὸ σημεῖον. διότι ἀλλέως ὁ αἰθρότατος εὐκολα εἰναι τὴν ὑποψίαν τῆς κρι-
 τῆς, ὅτι ἔγεινε φονδύς. ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἀκόμη
 προσηλώνεται εἰς ταύτην τὴν πλαύην. ὅτι τῆτο
 πρέπει νὰ ἰξούρωμεν, ὅτι ἡ παρυσία τῆ αὐ-
 θρώπου, καὶ αὐτὴ ἦναι καὶ ὁ ἴδιος φονδύς, δεῦν προ-
 ξερῆ κατ' ἐδύνα βόπον τὴν αἰμορραγίαν ἐκ τῆς
 ῥινῶν τῆ φονδύθουτος. διότι ἡ πείρα μᾶς διδά-
 σκει, ὅτι ὁ φονδύθεις ἐνδέχεται νὰ ἐκχέη αἵ-
 μα, εἴτε πάρισιν αὐθρώποι, εἴτε ὄχι. τῆτο γί-
 νεται καὶ φυσικὸν λόγον. ἀφ' ἧ ἐφονδύθην εἷας
 αὐθρώπος, δέρισκεται εἰς τῆτο, ἡ ἐκεῖνο τὸ μέ-
 ρος τῆ σώματος τε πεπηγμένον αἷμα, τὸ ὁποῖον
 ὅτι τὴν φυσικὴν βαρύτητα ἡμπορεῖ καὶ μικρὸν
 νὰ πέσῃ εἰς τὰ κάτω, καὶ τότε ἀρχεται ὁ φονδύ-
 θεις νὰ αἰμάσσηται. ἐπειδὴ λοιπὸν τῆτο γίνε-
 ται καὶ τύχην, καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῆ φυσικῶς
 ὡς ἀποτέλεσμα τῆς βαρύτητος, ἡμεθα καταγέ-
 λασοι, καὶ ἀτοποι, αὐτὴ δίδωμεν πίσιν εἰς τῆτο τὸ
 σημεῖον, καὶ αὐτὴ ἐκ τῆτε συμπεραίνωμεν τὴν πα-
 ρυσίαν τῆ φονέως.

Τ Μ Η Μ Α 5.

Περὶ τοῦ ὕδατος.

§. 26. Τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ ὠφελιμώτατον σοι-
 χεῖον εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἀναγκαῖον εἰς τὴν
 διατήρησιν τῆς αὐθρώπων, τῆς ζώων, καὶ τῆς φυ-
 τῆς. οἱ αὐθρώποι καὶ τὰ ζῶα ἐπρεπε νὰ κατα-
 βύχωνται, καὶ νὰ ἀποθνήσκον ἀπὸ τὴν δίψαν,
 αὐτὴ ἐσέραντο τῆ ὕδατος. μήτε δένδρον, μήτε φυ-
 τὸν,

τὸν, μήτε χέρτα ἐβλάσανον ἄπο τῆς γῆς, ἀν-
τοῖς ἔλειπε τὸ τοιοῦτον. εἰς τὴν ἀνθρώπου
πίνω ζωὴ χρησιμὸν εἰς πολλά. ἔτι τὰ κί-
νῶνται μύλοι, καὶ ἄλλαι μηχαναὶ ἔτι τῆς ῥασώ-
νῆς (ἀέσιν), καὶ ὠφέλειαν τῆς ἀνθρώπων. ἔτι
τὰ ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι
κρὰ ἀλλήλων ὄντων, καὶ ὠφελεῖνται ὁλόκληροι
λαοὶ ἄπο τῆς πλῆθους ὕδατος. ἔτι τὰ
βράζονται τὰ φαγητά μας, καθαίρονται τὰ φο-
ρέματά μας, καὶ σβέννυται αἱ πυρκαϊαί.

Ὁ Θεὸς ἀς μὴ παραδράμῃς δι' αὐτὸς τὴν θεω-
ρίαν τὰς ἀς ἐπίσω μὴ ἑαυτὸς νὰ καταλαμβά-
νῃς τὴν μεγαλοπρεπῆ ὠφέλειαν, ὅ,περ ἔχει
τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς. ἀς σεβώμεθα τὴν σο-
φίαν, καὶ ἀγαθότητα τῆς Θεῶν, ὅ,περ ἀποκαλύπτε-
ται ἔτι μεγαλοπρεπῶς ἔτι τῆς ὕδατος, καὶ ἀς
κινώμεθα ἐκ τὰς εἰς ἄχαρισίαν τῆς Δημιουργῆ
τῆς φύσεως.

§. 27. Τὸ ὕδωρ ἔχει τὰς ἐξῆς ιδιότητες. εἶ-
ναι σῶμα ῥοῶδες, διαφανές, ἑπισημῶς βαρὺ,
ἀλλὰ χαρὴς ἐλασικότητα καὶ ἄχυμον. ἡ ῥοῶδότης
εἰς αὐτὴν γίνεται δήλη ἄπο τῆς μικρᾶς συστολῆς καὶ
συστάσεως τῆς μερῶν τῆς πρὸς ἀλλήλα, καὶ ἄπο
τὸν εὐκόλον μερισμὸν τῆς εἰς σαγόνας. ἡ διαφά-
νειά τῆς προξενεῖται ἄπο τῆς πολλῆς πόρεως, ὅ,περ
διέρχονται εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ὅποιοι συγχωρεῖσιν
εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς ἡλίου νὰ διέρχωνται. τὴν
βαρύτητα καὶ τὸ ἄχυμον τὰ γνωρίζομεν ἐκ πεί-
ρας. ἔτι νὰ δείξωμεν οἱ φυσικοὶ, ὅτι σερεῖται τῆς
ἐλασικότητος, ἐγέμισαν σφαῖρας χρυσῆς ὕδα-
τος, καὶ ἐκτύπησαν ἐπάνω εἰς αὐτὴν πολλὰ σφο-
δρῶς. ἀλλ' αὐτὴ τῆς νὰ πιεθῆ, καὶ νὰ καταλάβῃ
ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι ἔτι
ἔτι τῆς μικροτάτων πόρων τῆς χρυσῆς, τῆς πυκνο-
τά-

τάτα ἄπο ὅλα τὰ γνωστὰ ἡμῖν σώματα· ἀλλὰ τὸ ψύχος τὸ φέρει εἰς μικρότερον ὄγκον, καὶ ἡ θερμότης τὸ ἐκτείνει ὅρα τὸ αἶρος τὸ δεισκομῆναι εἰς τὴν πόρην. εὐας κἀδὸς πλήρης ὕδατος δεισκαταται τὸν χειμῶνα σχεδὸν καὶ μίαν λίθον βαρύτερος ὡρα τὸ θέρος· τὸ ὁποῖον δὲν ἐγίνετο, ἀντὶ τὸ ὕδωρ ὅρα τὸ ψύχος δὲν ἐσυμπιέζετο εἰς σφύροτερον ὄγκον, καὶ ὅρα τῆς θερμότητος δὲν ἐκτείνετο εἰς μεγαλήτερον ὄγκον.

Σημείωσις.

Ἐκ τῆς ἀκόλουθῆς καταλαμβαίνουσα, πῶς τὸ ὕδωρ κατὰ χλάζει διὰ τῆς μεγάλης θερμότητος· ἡ θερμότης ἐκτείνει τὸ ὕδωρ ὅρα τὸ ἐν αὐτῇ περικυμῆναι αἶρος, ἔτω λαμβάνη τὸ ὕδωρ μίαν ἐσωτερικὴν κίτησιν· ἡ ὑπαρξία τῆς τὰ ράττεται ὅρα ἐπὶ τὴν ὑψεθῆ τὸ ὕδωρ εἰς ὄρα φερα μέρη· καὶ ἐν αὐτῇ γίνεται τῆτο, σιωπιδίζουσα τὰ λέγουσα, ὅτι τὸ ὕδωρ κατὰ χλάζει· ὅρα ἡ ἡχὸς, καὶ σιωπιδίζουσα, ὅρα ἀκόλουθον εἰς τὸ ἀγγεῖον, ὅρα βράζει ἡ θεα (τὸ τῆι), ὅταν τὸ εἰς αὐτὸ δεισκομῆναι ὕδωρ, δὲν βράζει πλέον, ἀναμφιβόλως ἐπὶ τὴν ἀπονεμηθῆ εἰς τὰς ἀναδύμασι καὶ ὅρα ἐγείρην ἡχὸν λαμπαρόν, καὶ ὅρα, ὅρα ἐκτείνουσα ὅρα τὸ σιωπιδίζουσα τὸ ἀγγεῖον· διότι τὸ ὕδωρ ἀναδίδουσα μάλιστα πολλὰς ἀναδύμασι, ὅταν βράζεται ὅρα τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος.

Πάλιν τῆτο, παρατηροῦσα ἀκόλουθον, ὅτι τὸ ὕδωρ πῆγνυται ἄπο τὸ ψύχος· τῆτο δὲ γίνεται ὅρα τῆτο ἄπο τῆς θερμότητος τῆ· διότι τότε (εἰς τὸν καιρὸν τῆ ψύχος) πυκνῆται πεισασότερον, τὰ μόρια τῆ πλησιάζουσι μάλλον ἀλλήλοις, καὶ σιωπιδίζουσα σῶμα τόσον σφύροτον, ὅρα ἔχουσα καὶ πεισασασουσα ἐπαύωτα· ἀλλὰ ἔσως ἐπὶ τῆς, ἔτω ἐπὶ τῆ τὸ ὕδωρ τὸ πεισασασουσα τὰ καταλαμβαίνη μικρότερον ὄγκον· ὅμως ἡ πείρα δίδουσα, ὅτι ἐν τῆ πῆγνυται, ἐκτείνεται εἰς μεῖζον ὄγκον· διότι ὅταν τὸν χειμῶνα μετῆ ὕδωρ εἰς τὰ ἀγγεῖα, ἐκτείνουσα, τὸ ὅρα ἀναμφιβόλως

καρπύρ.